

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XIII. Vesperi uerò, cum occidisset sol, affereba[n]t ad eu[m]
omnes malè habentes, & qui à dæmonijs agitabantur. Et ciuitas tota
congregata erat ad ostium, & sanauit multos qui ægrotaba[n]t ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

perimunt, sed alacriores ad officium redeunt, ut ardentiori studio id compensent, quod abs se peccatis,
 fuisse fecerunt. Oremus ergo Deum patrem, ut in nobis quoque per filij sui meritum et luamur corru-
 ptione naturae affectus refingere dignetur, ut latifero illo corpore liberati Christo seruiamus, cui de-
 betur benedictio, honor, gloria & potestas in eternum. Amen.

H O M I L I A XIII.

Vesper uero, cum occidisset sol, afferebāt ad eū omnes male habena-
 tes, & qui a dæmonijs agitabantur. Et ciuitas tota congregata erat ad o-
 stium, & sanauit multos qui ægrotabāt uarijs morbis, & dæmonia mul-
 ta eieciēbat, & non sinebat loqui dæmonia, quod ipsum nossent. Et ma-
 nē multa adhuc nocte, cū surrexisset egressus est, & abiit Iesus in deser-
 tum locū, ibiq; orabat. Et prosequutus est eū Simon, & qui cū illo erant,
 & cum inuenissent eū, dicit ei: Omnes te querunt. Et ait illis: Eamus in
 proximos uicos, ut & ibi prædicem: in hoc enim egressus sum. Et præ-
 dicabat in synagogis eorū per totam Galilæam, & dæmonia eieciēbat.

Quamuis Euangelij doctrina, que in vno Christo salutē monstrat, nullis testimonijs opus ha-
 beat, ed quod ipsissimū Dei patris uerbu sit: Christus tamē nostra infirmitatis causa illā mi-
 raculis confirmare uoluit, que illū reipsa ealē esse testantur, qualis uerbo prædicatur. Quæ causa est,
 quod miracula illa Euangeliste diligēter describunt, in quorum cōsideratione nos ita uerari conue-
 nit, ut Christi in animabus nostris hæc ipsa operari credamus, quæ olim in sanandis hominū corpori-
 bus proficit. Et huc imprimis facit præsens hic locus, in quo præcipua Christi opera ita describuntur,
 ut luculentissime pateat, in illo nobis diuinitus proponi, quæcumq; ad nostrā salutē faciunt, & hunc il-
 lum Regem atq; Sacerdotem esse, quem præfinito tempore uenturum propheta prædixerunt.

Argumentum
 & usus præ-
 sentis loci.

Ceterū priusquā Christi facta siue opera excutiamus, qua occasione illa fecerit, indicatur. Præ-
 dicauerunt hæc Capernaite, quos miraculi in synagoga editi fama excitauit, ut sub solis occasum om-
 nes ceteru anim ad Petri ostium cōfluant, & ad Christi deferant quoscuq; uel morbis male affectos,
 uel immundis spiritibus obnoxios habebant. Vbi laudem sanē meretur, quod corpora alia Christi be-
 neficia tantis faciunt, & suos illius ope curari cupiunt. Interim minime probari debet, quod de sola
 corporū salute solliciti, interea animarū salutem, quam Christus cum primis offerebat, securi negligūt.
 Quæ enim inter illos fuisse putas, quos auaritie sitis, quæ uis hydropij ardentior, inflammabat, qui
 uentem libidinis estu ardebant, superbie uento intumescabant, intemperantia præfocabantur, odio &
 inuidia attenuabantur, quib; sese totis animis diaboli seruitio addixerant? Atqui nullus horū Chri-
 sti opem quesuisse legitur, nec aliquis pro alio hisce uitijs laborate intercessit. Ita apud Ioannē, Chri-
 stum amice sectantur, & regem facere uolunt, quando miraculose ab illo passi sunt: ac animarum ci-
 uiam offerenti improbe ogganiunt. Atqui uicinam eum istis uitijs hoc totum intercidisset, & non
 bodie etiā eiusmodi Capernaite inter Papiſtas simul & Euangelice doctrine professores inuenirentur.
 Quid enim aliud faciunt, qui Diuorū cultores dici uolunt, ab illis autem nil nisi corporum sani-
 tatem & temporalia beneficia petunt, doctrinam uerò & fidei exemplum, quod in illis proponitur,
 omnino negligunt? Nos qui Euangelice doctrine studium profitemur, opibus & honoribus intenti,
 uita Christiana officia facile negligimus, tamq; abest, ut de fratrum emendatione serid cogitemus, ut
 nec nostrā ipsorum salutē nobis satis cordi sit. Quid autem præposterius eiusmodi Christi sectatores ma-
 neat, ex ijs aſſimare licet, quæ Christus Capernaite alibi interminat. Horum tamē imprimis me-
 mores sint, quorum tanta ingratitudo est, ut temporalia quoq; beneficia, quæ ex Euangelio ad ipsos
 redeunt, improbe distimulent. Queramus autem in Christo quæ animarum salutē seruiunt, & mox
 in temporalibus etiam Dei benedictionem nobis non defuturam esse experiemur. Vide Matih. 6.

Capernaite ad
 Christum con-
 fluant, sed stu-
 dio præposterō

Capernaite no-
 stri seculi.

Matt. 11.

Tranſeamus nunc ad Christum Dominū, in quo excimium & quotidiana meditatione dignum
 diuina bonitatis atq; mansuetudinis exemplū elucet. Esi enim non satis magnificē de ipso sentiant,
 & postea ingratisimos hominum fore non ignoret, adhuc importuni nimis tempore importuno re-
 nant: adeo tamen non reijcūt ad se uenientes, ut potius amice exceptos attractu dignetur. Nam Lu-

Christus quos-
 uis amice excito
 pit.
 Luc. 4.

Matt. 8.

cas illum singulis manus imposuisse scribit. Atqui manuum impositione non opus erat, cum pro-
perio morbis mandare, & in absentes occulta diuinitatis virtute operari possit, vt in sanato Cen-
tionis famulo est videre. Sed ita suam bonitatem testari, & afflictis omnibus animos adde-
re, ne illius maiestate consternarentur, cuius mansuetudo tot exemplis cognita atq; perspecta est. De-
uiat ergo hoc fidei nostra confirmanda, ne nos Christo vel indigniores vel importuniores videri
putemus. Inuitat ille ad se omnes, qui laborant & onerati sunt. Vocat fratribus & famelicis. In-
uitat ergo ad se reijcere non potest, Idem verò infirmitates nostras experietus est, & omnis generis
rationes subiit. Cur ergo infirmos & tentationibus obnoxios saluat? Nec aliquod scopus illi
pestium & incòmodum videri potest, cuius prompta semper ad iuuandū voluntas est, quā nobis in-
mientibus manē surgit, omnes saluandi occasiones querit, & manus suas erga rebelle quos populus
semper extensas habet. Quin potius dies & noctes inuocari vult, & assiduo ad se confugiendum
moribus delectatur, sicuti ipse in parabola vidua & iniqui iudicis docet. Interim Christi exemplum
ad nostram institutionem transferamus, vt eadem mansuetudine ipsi etiam vtamur erga eos, qui
stra ope indigent. Hic enim plurimum peccari consuevit. Quia enim ex ingenito philantia malis
stris commotis inuenti, a beneficentia studio autem natura alieni sumus, vnde, causas venientes, sibi
quarū pretextu charitatis officia quibusus negare liceat. Hinc est, quod nostra ope indigent
eam anteaquam, aut ab illis acceptas iniurias, aut opem postulantiibus improbitatem experietus,
& nostras causamur occupationes, & infinita alia commiscimus, qua ingeniosa primum cōmōdi-
peditas suggerit. At si Christi exemplum nobis ob oculos ponamus, & quales ipsi in Dei conspectu
mus, probe expendamus, facile parebit, iniquissimas esse eas rationes, qua primo intuitu carnis
sime videntur. Imitemus ergo Deum patrem, qui solem suum super iustos & iniustos orti patitur,
& iuxta Christi doctrinam proximos nobis esse putemus, quicquid nostra ope indigent, & in illa
feramus, qua à nobis exiguntur, charitatis officia. Vide Samaritanam parabolam. Luc. 10.

Matt. 3.

Opera Christi,
Regis & Sa-
cerdotis nostri.
1. Medetur mor-
bis & diaboli
tyrannide libe-
rat.
Matt. 8.
Isa. 53.
1. Pet. 1.
2. Ioan. 3. 15.

Regis vt Christi opera inspicimus, qua precipua huius loci pars est. Vt enim illius regni-
nem tradit, & verè vñctū illum Dei, id est, Regē & Sacerdotē esse demonstrat, quē pater ad crea-
humani generis redemptorē constituit. Et primò quidem multos curauit dicitur, qui variis morbis
aegrotabant, & spiritus immūdos ex obsessis verbo eiecisse. Interpretatur hoc Matt. 12. per
cum, quo Christū nostras infirmitates & morbos portacurū pradicat. Pater ergo, hunc humani gene-
ris vñdicē & assertorem esse. Per morbos enim omnes generis ingenita nobis corruptio, & quae
ex hac enasci solent, peccata figuratur. Corruptioni autē nostra Christus medetur, dum ex vrbis
semine per spiritū nos in filios Dei regenerat, et ad omne opus bonū idoneos reddit. At peccata
omnia suae mortis merito expiat, & ita diaboli tyrannidem euertit, qua ille propter peccata
mortales premebat. Et ista quidē per incarnationē suam nobis contulit, qua illi contāditio
nobis autē sola fide percipiuntur, qua idē nos inspicere atq; saluare dicitur. Quia enim ex
nem assumpsit Christus, adeoq; frater noster factus est, causam nostrā suscipere, & debita
oluere potuit. Nos verò meriti ipsius & totius Christi consortes reddimur, quando illi fide
illi inserimur, sic vt illius membra censeamur. Ita verò Regis officio fungitur, dum suos
& diaboli tyrannide assertos sibi vñdicat, & eosdem secū in aeterni & celestis regni sui possessionem
eransfert. Simul hūc nostri etiā nos officij admonet. Dum enim verbo suo demones eicit, patet
loqui patitur, docet, nobis quoq; gladio spiritus, id est, verbo suo, aduersus communē hunc hostem
pugnandū esse, nec vllū nobis cū illo cōmerciū esse debere, adeo vt nec magnifica illius de nostra
testimonia admittamus, quando constat, illa ab eo non in alii sine proferri, quam vt per illa
sam fidei Christianae causam suspectā reddat, sicuti supra in demoniaci liberati historia dicitur.

Ephes. 6.

2. Orat in de-
ferro. 10. 14.

Secundo multa adhuc nocte in desertū locum egressus, orat. Atqui Christum precibus ad patrem
minimè opus habuisse constat. Est enim verus, coaeternus & consubstantialis Dei filius, cuiusdem
patre maiestatis & potentiae confors. Orat autem, vt Sacerdotis officium impleat, cui illum pater
destinauerat, & ita se apud patrem pro nobis intercessorem esse testatur. Talis ergo à nobis agnoscī
debet, nec audiendū sunt, qui Diuos intercessores fingunt, quando ipse ait: Nemo venit ad patrem,
nisi per me. Et Paulus, Vnus (inquit) est Deus, & vnus mediator Dei & hominum, homo Christus
Iesus. Nec ideo vel Diuis vel Virgini Mariae quicquam derogamus, sed electa Dei organa
fuisse, vt
patrem o-
mus apu-
tem & a-
ferum e-
mem tur-
vt orant-
gant, de
Ter-
ideo à pat-
hoc quos,
phete pra-
li compl-
generi fili-
eris nung-
phetas, a-
tas & au-
contemp-
Christum
credere,
seruam-

Ioan. 14.

1. Timoth. 2.

Orat in de-
ferro. 10. 14.

fuisse, nunc autem in celis eterno gaudio frui facemur: quoad vero intercessionem, qua nobis apud patrem opus est, Ioannis Apostoli consilium sequimur, dicens: Si quis peccauerit, aduocatum habeat, et animorum deuotionem commendat, dum & summo mane ad orandum surgit, & in locum desertum exiit, ne vel hominum superuenientium multitudo, vel alia oculorum obiecta precantis animum turbarent. Idem alibi nos indefinenter orare, & oraculo secessum querere iubet, docens fore, ut orantes pater exaudiat. Et haec quidem ad priuatas preces pertinent, quae publicas minime abrogat, de quibus suo loco & tempore dicemus.

Tertio per totam Galileam Christus praedicat, & illum Capernaum retrahere uolentibus, se ibi a patre egressum, & in mundum uenisse respondet, ut Euangelium hinc inde doceat. Pertinet hoc quoque ad Sacerdotis manus, quo Christum in hac etiam parte sancturum esse, olim Moses & prophetae praedixerunt. Et ipse pater idem innuit, cum caelitus ait: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacitum est, ipsum audite. Atqui magna hic elucet Dei bonitas, qui corruptissimo hominum generi filium suum doctorem dare uoluit, qui ut olim ipse doctoris officio functus est, ita a dextra patris nunquam non spiritus sui dona largitur, & alios quidem dat Apostolos, alios doctores, alios prophetas, alios Euangelistas, ad infaurationem sanctorum. Et hic quidem Euangelicae doctrinae dignitas & auctoritas asseritur, quando huius minister & praeco ipse Christus, Dei filius, esse uoluit: cuius uocem praecursores & hostes merito censentur, qui illam hodie oppressam uolunt. Nostrum fuerit, Iesum Christum humani generis uindictam, mediatorum, saluatorem & doctorem catholicum agnoscere, illi credere, eiusdemque doctrinae & exemplo insisteret, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

1. Ioan. 2.
Preces sedulos & deuotos esse uolunt.
Luc. 18.
Matth. 6.

3. Praedicat Euangelium.
Deut. 18.
Iste 2. 50, 61, &c.
Matth. 17.

Ephes. 4.
Euangelij dignitas.

Et uenit ad eum leprosus, deprecans eum, eique ad genua proci dens, ac dicens illi: Si uis, potes me mundare. Iesus autem misertus, protensa manu tetigit illum, & dicit ei: Volo, mundus esto. Et cum dixisset, statim discessit ab eo lepra, & mundatus est. Et comminatus ei, statim emisit illum, dicens ei: Vide, ne cui quicquam dicas: sed abi, ostende te ipsum sacerdoti, & offer pro emundatione tua, quae praecipit Moses, in testimonium illis. At ille egressus cepit praedicare multa, & diuulgare sermonem, ita ut iam non posset Iesus manifeste introire in ciuitatem, sed foris in desertis locis erat, & ueniebant ad eum undique.

Quemadmodum Dei filium, Iesum Christum, iuxta aeternum patris decretum, hominem fieri & nostra redemptionis ergo in mundum uenire oportuit: ita eiusdem potentiam & maiestatem multis miraculis reuelari & commendari necesse fuit. Causa est, nostri ingenij corruptio, quod illis & ignobili Christi specie, & crucis ignominia offenditur. Debent ergo miracula haec non obiter legi, sed tua considerari, ut & Christum ex illis agnoscamus, & nostri officij admoneamur, quod illis praestandum est, qui salutis per Christum parte consortes fieri cupiunt. Eodem & praesens hoc referri debet, quo & totius humani generis conditio, & Christi salus uirtus, & saluatorem officia luculentissime adumbrantur.

Argumentum
& Iesus praesens
Iis loci.

Primo enim leprosus produciuntur, in quo nostrae naturae infelix corruptio elucet. Leprosus siquidem ex aduerso & corrupto sanguine exorta, omnia membra exitiali plane contagio depascitur, faciem totumque reliquum corpus turpiter defecit, & apertis notis conspicua, infectos ab hominum commercio excludit, nec ulla ope aut arte humana curari potest. Atqui eadem est omnium hominum, quoad animas nostras, conditio. Nam ex primo parente peccatum hereditario iure, seu contagio quodam in nos deriuatur, quod intra uiscera nostra incensum noxijs cupiditatibus inflammat, operibus praui palam erumpit, & miser nos tum ad Dei conspectum, cum ab ecclesiae Dei consortio excludit. Ad hoc incurabile malum est, quod nullis nostris uel uiribus uel meritis pellitur. Nisi ergo aliunde nobis medicina ueniat, necessarium perendum erit.

Leprosus hu-
mani generis
typus.
Leuit. 13.
& 14.